

VALLADARES, "DEN FÖRLAMADE POETEN"

Avdammad "hjälte" på gång igen

Eva Björklund

Den 16 augusti publicerade Wall Street Journal en lång intervju med en på 80-talet världsberömd "förlamad kubansk poet", Armando Valladares. Han spelade huvudrollen i en av CIAs mest framgångsrika lögnkampanjer mot Kuba. Den lyckades engagera Amnesty och Pen-klubbar runt om i världen – inklusive i Sverige – till förmån för denne stackare som skulle ha "torterats till förlamning" i kubanska fängelser. Det visade sig att han varken var poet – han hade inte ens skrivit de erbarmliga dikter om groteska fängelseförhållanden som Fib-Kulturfront översatte och publicerade och som lästes upp på Pen-klubbens gala för fängslade poeter 1979 – eller förlamad. Intervjun nu i Wall Street Journal handlar återigen om vidrig tortyr och blodbesudlade händer i den castristiska mördarregimens gulag och beklagar att omvärlden hatar USA och därför inte stöder Bush's plan att återta kontrollen över Kuba.

Som före detta Batistapolis hade Valladares engagerat sig i en terroristgrupp som ägnade sig åt sprängattentat inför USAs invasionsförsök i Grisbukten 1961. Han fängslades och dömdes till 25 år. Efter en världsomfattande, verkningsfull propagandakampanj 20 år senare vädjade till Frankrikes president Mitterrand om hans frigivning. Valladares flög till Paris där han frisk och spänstig gick nerför flygplanstrappan till förtret för ett enormt fotografuppbåd – och vidare till Miami.

I USA fick han medalj av president Reagan som också utsåg honom till USAs ambassadör inför FNs människorättskommitté. Med honom i huvudrollen monterade US en stor show i Genève 1989, men misslyckades (se "Mänskliga rättighetsteatern" av Karen Lee Wald <http://www.walterlippman.com/klw-theatre.html>). Valladares var ofin nog att inte bara behandla de latinamerikanska "kollegorna" som vasaller, utan också de europeiska, som blev rasande när han hotade dem med repressalier om de inte röstade för USAs resolutionsförslag att fördöma Kuba. Det var USAs första försök, men det skulle dröja till efter de forna Warsavapaktsländernas omvändelse innan USA lyckades skramla ihop en knapp majoritet för att fördöma Kuba.

Valladares försvann ur rampljuset, men har nu återkommit som ordförande i "Humans Rights Foundations International Committee" som med regeringsanslag stöder oppositionsgrupper mot vänsterregeringar i Latinamerika. Han är också framgångsrik fastighetsspekulant och har

investerat i en temapark i norra Spanien, med 60 miljoner eurobidrag från EU. En av de andra medlemmarna i hans terrorgrupp i Havannan i början på 60-talet, Carlos Alberto Montaner, lyckades fly, anslöt sig till CIA, bosatte sig i mitten på 70-talet i Spanien och blev en av de ledande propagandisterna mot Kuba, och främste lanserare av Valladares – skrönan i slutet på 70-talet..

Gymnastiserade i badrummet

I Ramonets intervjubok med Fidel Castro, "Hundra timmar med Fidel" finns ett avsnitt om Valladares:

"Han fick ju stor uppmärksamhet när han satt i fängelse här.

Ja, han dömdes till fängelse för terroristhandlingar av det mest renodlade slag, sprängattentat. De var två inblandade, den ena var underårig och dömdes därför inte. Det var direkt efter Grisbuktsinvasionen, när USAs berömda Operation Mongoose fortfarande gällde, med tiotals mordplaner och försök, tusentals terrorattentat – tusentals - och Valladares inblandad i ett av dem. Han arresterades och dömdes till fängelse. Senare började han framställa sig som förlamad, han lurade alla, för det pågick en enorm propagandakampanj i imperiets tjänst.

I hela världen blev folk upprörda över detta, i media framställdes han som poet, och förlamad, påstods det, av misshandel.

Ett poesialbum gavs ut, "Från min rullstol" (några dikter publicerades på svenska i FIB kulturfront ö.a.), om en "fängslad poet" – en sprängmedelterrorist, inte den slags terrorist som riktade sig mot de ekonomiska installationerna, utan den sort som tar livet av folk. Så blev Valladares en världskändis, böcker skrevs om honom utomlands, som "förlamad".

Du känner ju Régis Debray lika bra som jag. Han arbetade under som rådgivare åt president Mitterrand i Frankrike. Han kom till Kuba för att vädja för Valladares, och sa mig att Mitterrands regering praktiskt taget skulle kollapsa om inte den "fängslade poeten" frigavs.

Det var ju ett rätt stort ansvar han lade på er.

Så vad hände? Jag frågade en framstående specialist, vad är det för fel på honom egentligen? För det var ett väldigt ståhej kring detta, och han sa "det är inget fel på honom". "Men vad menar du, inget fel på honom. Det är omöjligt." Han insisterade: inget fel.

Valladares satt då i rullstol?

Ja. Så jag sa: "Bevisa saken". Och det var enkelt, bara att använda audiovisuell teknik för att kolla vad han hade för sig. Vi hade aldrig gjort något liknande tidigare. Men nu gjordes det, han kollades, hans rörelser filmades. Han förtjänar verkligen olympisk medalj för simulering, han lyckades förvräda synen på hela världen. Så fort han blev ensam i cellen såg han sig omkring – filmen finns fortfarande – stod upp, gick in i badrummet, och där i sitt

badrum gjorde han alla slags gymnastiska övningar. Han var i bättre form än du och jag, rena atleten.

Han simulerade?

Jag har ju berättat för dig vad Regis Debray sa. De visade filmen för honom, och för Valladares också.

Ni visade filmen för Valladares?

Ja. Innan Debray fick svar fick Valladares se filmen med de förträffliga övningar han gjorde – han skulle kunna skriva en handbok om hur man håller sig i form medan man låtsas vara förlamad – och hans reaktion var att ställa sig upp. Sedan fick Debray se den och Valladares fick besked: Du kommer att frigges – han hade ändå suttit av största delen av sin tid och var nu redskap för en hätsk kampanj. Vi i ställer bara ett villkor: du måste gå ombord på planet, och lämna det på dina egna två ben. Debray visste redan att det villkor vi ställde var att Valladares skulle ge upp sitt skådespel som förlamad. Jag klandrar honom inte, den som sitter i fängelse hittar på vad som helst för att komma ut.

Hurdå hans rättighet?

Ja, han har rätt att hitta på vad han kan, men vi kom på honom. Och han var duktig, han lurade flera läkare. Jag var skeptisk. Vi skickade dit en framstående specialist som konstaterade att det inte var något fel på honom.”

Fastighetsspekulanten Armando Valladares tillsammans med sin kompanjoner i Spanien.

Efter att Valladares-skrönan dammats av i Wall Street Journal censurerade Youtube en video som berättar historien. Men den finns att se på <http://www.cubainformacion.tv>

SPÖKSKRIVARE MONTANER

När Valladares plötsligt lanserades som poet i slutet av 70-talet, med en diktsamling om medeltida tortyr i avgrundsliga källarhål, gick många trådar till hans ungdomsvän i CIAs terroristsväng i Havanna 1960, Carlos Alberto Montaner. Denne är en idag i "liberala" kretsar högt värderad "Castrokritiker", med säte i Miami Herald's redaktion och en veckokrönika där. Han tar också – fortfarande – regelbundet emot pengar direkt från USAs regering för sina skrivelser.

Inte bara var det Montaners eget förlag som gav ut Valladares diktsamling, mycket tyder på att han också skrev dem, eftersom Valladares poetiska ådra är betydligt sämre än hans förställningskonst.

Som 17-åring hade Montaner arresterats tillsammans med 17 andra en CIA-grupp som genomförde sprängattentat inför CIAs Grisbuktsinvasion i april 1961. Som minderårig dömdes Montaner bara till ungdomsanstalt och i september 1961 tog han sig till USA. Där tog han värvning i armén och sattes

in i en av CIAs exilkubanska terroristgrupper för utbildning på USAs terrorakademi i Fort Benning tillsammans med Luis Posada Carriles, Orlando Bosch, Jorge Mas Canosa och andra framtida ledare för den exilkubanska terrorindustrin. Efter tre år i CIAs tjänst i Puerto Rico skickades han till Francos Spanien 1970 för att start ett förlag "Editorial Playor" och en nyhetsbyrå "Firmas press". Utgivningen av "Från min rullstol" under Valladares namn var starten på den nu 40-åriga internationella kampanjen för att framställa Kuba som en tortyrgulag.

Det var också Montaner som i början av 90-talet uppmanade sina kontakter i Kuba att bilda partier med namn som de stora internationerna för att få stöd av dem. Själv bildade han med en handfull gelikar "Kubas liberala union" med säte i Madrid, 1992 anslutet till folkpartiets Liberala international där han också blivit en vice ordförande. Eva Björklund

KUBAN ORDFÖRANDE

I MÄNNISKORÄTTSRÅDETS EXPERTPANEL

Den 5 september valde FN:s Människorättsråds Rådgivande expertkommitté, med stöd av alla regionala grupper, den kubanska professorn Miguel Alfonso Martinez till sin ordförande, med acklamation. I kommittén ingår 18 internationellt erkända experter på mänskliga rättigheter från hela världen, varav 3 från Latinamerika och Karibien. Martinez nominerades av sin chilenska kollega, professor José Bengoa, i den latinamerikanska och karibiska gruppens namn. Valet av Martinez till ordförande är ännu ett erkännande av Kubas prestige när det gäller att främja och skydda de mänskliga rättigheterna, och av Martíínez bidrag under årtionden av arbete med mänskliga rättigheter inom olika FN-organ. Den nya kommittén ska ersätta expertutskottet till FN:s tidigare Människorättskommission, och där Martinez deltagit som expert under 25 år.